

Мишел Жори
Отрицателите

Нел Ван излезе от главния колектор „Лунен червей“ в близост до местност, наречена Химическа пещ. Беше стара ядрена електроцентра-ла, обитавана от някаква секта бегачи, Лудите зайци. Активизира елект-рическите си въсдеходки и внимателно заобиколи мястото. Насочи се с бърз ход към съзвездието Орион, отбелязано на неговата териториетка с четири точки. Сто пъти си бе казал: „Ако това продължи – дезерти-рам!“ Много добре знаеше, че това ще продължи сто години, хиляда го-дини или повече. И че могат да изтълкуват бягството му от колектора като окончателно дезертиране.

Освен с териториетката, разполагаше с *шалче* на магнитна основа, което съдържаше цял куп данни и най-вече сведения за сектора. Убеди се, че съзвездието Орион се състои от манастира „Дьо Фо“, с монарх Стю Лижу; от селото Ласак, с консул Абдеселам Отман; от общината Еджеди, с общинник Райнди Зарал; от завода „Жалберг“, с инженер Ва-ри Голфър... В шала бе монтиран и детектор за радиация – разгърна го с протегнати ръце. Драконът, който се простираше по цялата ширина на плата, не промени цвета си – можеше да продължи.

Плъзгайки се по зле поддържаната писта, водеща до съзвездието, прокара по другата част на шала оптическия четец, имплантиран на по-казалеца на лявата му ръка. Сведенията, получени по този начин, бяха с твърде относителна стойност. По тъканта личаха сериозни следи от по-хабяване и дори на едно място – миниатюрно разкъсване. Освен това програмата на шалчето бе вече остаряла.

Данните се отпечатваха като идеограми около ръката му и покрай китката. Разчете ги с един поглед. До началото на 2466 районът на Ори-он беше сравнително спокоен. Съобщаваше се за няколко набега на да-досите с техните слънчеви делтапланери и най-вече за бандата на Ястре-ба от Кайро. Нито един Тифун не се бе мяркал в сектора. Жонгльорите на Лоал Жапан Тревог и на Ка-ло Тимужи бяха разположени между Во-долей и Гущер; изглежда, зоната им на влияние не стигаше до Орион... Естествено, ни думичка за отрицателите. Информационните кораби на геопрограмирането изхвърляха в небето ужасяващи предупреждения, от рода на: „Отрицателите са най-голямата опасност, която човечеството и цивилизацията познават!“ Но в последните документи, които предоста-вяха на последните си служители, все забравяха да споменат за прокъл-натата секта.

Тъй или иначе Нел почти бе изгубил доверие в шала си, който нито веднъж не съобщи за робот в участъка на колектора, обслужващ Воло-вар, Малко куче и Орион. А роботите си бяха там, и то отдавна. Цели

месеци той бягаше или се биеше с тях. Най-страшни бяха Моар Гунг и дрипавата му банда от роботи-клоуни, които се разпореждаха във вторичния колектор на Малко куче. И то още отпреди програмирането на шалчето. Не, геопрограмистите явно вече не ги биваше. Или...

Нел Ван летеше върху товарните си всъдеходки в посока към Орион. Беше хубав есенен следобед. Октомври, 2466. Слънцето се спускаше към розово-оранжевия хоризонт. Все още бе топло, но с приближаването на вечерта от изток се надигаше хладен ветреца. Въздухът бе много чист... Геопрограмистите бяха преместили под земята цялата промишленост и пътните артерии. Освен това бяха засадили по повърхността един милиард хектара гори и за няколко века прочистиха атмосферата на планетата. На каква цена? Да, ерата на геопрограмирането приключваше – по-добре да не мисли повече за това. Но наистина ли ерата свършваше? Дали звездниците (господарите на съзвездията), които вероятно щяха да наследят геопрограмистите, ще измислят нещо по-добро или поне толкова добро? Нел се съмняваше. Увеличи скоростта. Трябваше да бъде приет в съзвездието преди нощта. Такова бе изискването за сигурност. Ясно различаваше покривите на селото на два-три километра пред себе си, заострени и толкова сини, че понякога чезнеха в небесната синева. Пресече общинското пасище, заобиколи една гъста гора, която принадлежеше на манастира, както свидетелстваше светещата табелка, и излезе на пътя, водещ към селото.

Реши да тръгне по него, въпреки че всъдеходките му даваха възможност да се придвижва по какъвто и да е терен. Умело се плъзна по зле поддържаното, неравно и разкривено шосе. Наблужи селото.

Петима души с пъстри дрехи стояха пред транзитния мост. И мъжете, и жените носеха излъскани метални гривни около китките и главите си, а на раменете и гърдите – огледални плочки. Нел разпозна група жонгльори.

Един от мъжете тръгна да посрещне посетителя. Бе облечен с къса бяла туника, изпъстрена с многоцветни петна, и панталон на червени райета. Носеше шапка с пера и ботуши на държавен, офицер. Вървеше, жонглирайки с четири топки в различни цветове...

Шалът беше сбъркал. Или програмата му бе изгубила давност. Жонгльорите бяха в Оргюн!

Нел все още можеше да избяга, но се поколеба. В следващия миг бе вече късно. Погледна топките: жълта, червена, синя и бяла. Знаеше правилата на играта. Три от топките бяха безопасни. Четвъртата

представляваше лъчева граната или друго подобно оръжие, което щеше да го убие бавно, в ужасни мъки, без да повреди дрехите му, нито вещите, които носеше със себе си. При условие, че жонгльорите не играят нечестно, а те рядко играят нечестно, Нел имаше шанс да оцелее три към едно. Много ли беше? Малко ли беше?

Замисли се. Малко беше...

Сега, когато бе излязъл на повърхността, му се живееше. Само шанс три към едно, и то на прага на ново, от толкова време желано съществуване – това беше хиляди, сто хиляди пъти малко!

Застана срещу жонгльора, който продължаваше да подхвърля във въздуха злокобните си топки. Мъжът го гледаше със сарказъм и презрение. Извика:

– Избери! Една топка! Бързо! Избери веднага! Това е законът на Жонглата!

– Не, не, не!

С всички сили отрече. Протегна двете си ръце към жонгльора, захвърли шала си и извика: „Не, не, не...“

Само тази думичка, „не“, произнесена с невероятна сила, родена от отчаянието. Почти не си даде сметка, че ще изплаши жонгльорите. Силата на Отрицанието го завладяваше телом и духом.

За момент жонгльорът се вкамени от изненада. Топките изтракаха в ръцете му и повече не полетяха. „Не, не, не, не...“ – повтаряше Нел.

Така, почти без да иска, стана отрицател.

По-късно научи, че жонгльорът, когото предизвика, е самият страшен Кало Тимужи. Кало Тимужи се изплаши от него; прекъсна свещения ритуал на Жонглата. Прибра топките в джоба си и се върна при приятелите си, като жестикулираше и мърмореше черни проклетия...

Как така един жонгльор се остави толкова лесно да му бъде въздействано? Толкова страшни ли бяха истинските отрицатели?

Петимата жонгльори се бяха събрали, освобождавайки транзитния вход. Всеки от тях държеше по една топка, само една, в дясната си ръка. Гледаха Нел и крещяха: „Дявол! Дявол!“ Кало Тимужи безсилно заплаши с юмрук.

Нел хукна към селото. През цялото време повтаряше спасителното заклинание: „Не! Не! Не!“ Струваше му се, че ако за секунда престане да произнася всемогъщата сричка, ще попадне под властта на жонгльорите. Селяните му правеха път със страх и уважение.

„Значи и те ме вземат за отрицател!“ – помисли си той с лек ужас.

Поскита из малките улички на Ласак. Смрачаваше се. Попита един минавач за административния център на селото. Посъветваха го да отиде в агенцията за тютюн. Жителите на съзвездията бяха големи пушачи на всякакви треви, чийто монопол си присвояваше администрацията. „Агенцията за тютюн, хашиш и аромати“ представляваше жизнения център на Ласак. Един чиновник посрещна Нел и му предложи цигара.

– Бях мехатроник по поддръжката на централния колектор. От досега време началството ме молеше да дезертирам. И ето ме сега!

Приблужи се някакъв мъж.

– В съзвездието Орион ли ще се установявате?

– Защо не?

– Отрицател ли сте?

Нел не отговори. Бе изпаднал в ужасяващо невярно и напълно объркано положение. Да отговори „да“, означаваше да излъже. Да отговори „не“, означаваше да го набие в съзнанието на домакините си... Така че замълча. Но „мълчанието е знак на съгласие“. Усети, че е хванат в клопка.

– Тук сте у дома си – каза мъжът. – Освен ако нещата не се обърнат. Нашата община е най-гостоприемната, която бихте могли да срещнете по пътя си, какъвто и да сте. Обаче трябва да ми предадете шалчето си...

Нел се подчини с въздишка. Геопрограмирането може би загиваше, а шалчето бе изхабено и загубило давност... Поръча чаша полусухо вино на бара в агенцията за тютюн. Сервитьорката с усмивка отказа банковата му карта и монетите.

– По-късно ще платите.

Сам шефът на агенцията, висок мъж с дълги бели коси, дойде да му предаде купоните за престоя: три яденета и две ношувки в „Странноприемницата на ученото куче“. След като изразходваше купоните си, ако желаше да остане още в Ласак, дезертърът трябваше отново да го потърси.

Още на другия ден беше извикан при консула Абдеселам Отман. Веднага се яви в консулството на селото и Отман скоро го прие. Беше съвсем оплешивял великан с оптична протеза, мазно, меко лице и беззъба уста.

Усмихна се на посетителя си, чийто поглед се задържа малко по-дълго на устните му.

– Злополука – каза той. – Тук често се случват, а в селото нямаме зъболекар. Това е цената на свободата. В манастира и в завода има, но

тези хора не ни обичат... Или може би не обичат свободата!

– Геопрограмирането се разпада – каза Нел, – а общините се разкъсват! Накъде отива светът?

Отман поклати сериозно глава. Нел премина в настъпление:

– Обичайно ли е консултът на селото да приема всички новопристигнали?

– Напоследък няма много посетители.

– Заради жонгльорите ли?

– Заради жонгльорите. А също и заради дадосите, тифуните... и отрицателите!

Консултът стоеше наред просторна стая с ламперии и цветни площи. Нел седна до него на кръгъл, дълбок стол. Повдигна очи. Точно над главата му висеше кристален полилей. Не беше случайно – само един жест на неговия събеседник стигаше полилеят да го смачка, да го залее с топлинни лъчи или да го обгради със силово поле, според същността или програмата си...

– Официално – каза консултът – вие сте техник от колектора, дезертирал легално. Но според някои свидетелства, в които не мога да се съмнявам, вие сте и отрицател! Рядък вид отрицател... самотник, ако има такива. Имахте магнитен шал, геопрограмиран, модел „Ефро-Гигант 58“, малко захабен... но кое не е захабено в този свят? Ще ви го върна след малко... Според мен вие може да сте едновременно освободен държавен техник и чирак отрицател!

Нел дълго наблюдава консула, чийто изкуствен поглед го притесняваше.

– Изглежда, сте оставили жонгльорите да се разположат пред вратите на селото. За да ви пазят от отрицателите... самотници ли?

– Да си кажем честно, жонгльорите са много зле програмирани хора... зле възпитани, както са казвали едно време. Те не ни искаха разрешение да се настанят при вратите на селото. Може би другите звездници от Орион не са чак дотам недоволни, че Кало Тимужи е опънал палатката си пред нашия транзитен път, обаче не съм съвсем сигурен... Ласак е мекият корем на съзвездието. Поне така казват монархът Стю Лижу, общинникът Райнди Зарал и инженерът Вари Полфър. Последните двама, както може би знаете, са жени.

– Знам.

– Те управляват общините си с желязна ръка... без кадифени ръкавици. Упрекват ни, че сме привърженици на индивидуалната свобода. Наистина ние не желаем да заменим геопрограмирането с военен

неофеодализъм и в резултат нямаме никаква възможност за отбрана. В това отношение зависим от другите общини, особено от манастира. Монархът Стю Лижу се домогва до власт над цялото съзвездие. Ние му пречим. Вари Голфър смята, че Орион може да мине и без нейното село. Тя може да мине и без свобода! И така жонгльорите на Кало Тимужи дойдоха да се разпореждат пред нашите врати. Сега пак ви питам: отрицател ли сте?

– Добре знаете, че на такъв въпрос не може да се отговори!

– Може би. Зле познавам отрицателите и не желая да ги опознавам по-добре. Понякога бандата на Вок Уни нахлува в околностите. Но за щастие никога не съм имал работа с тях. Чували ли сте за Вок?

– Да. Уни е съкращение от унищожител, нали?

– Да. А „унищожавам“ означава „свеждам до нищо“. Хубава програма!

И тъй водачът на отрицателите се гордееше, че притежава такава изключителна сила. Само споменаването на името му ужасяваше жителите на съзвездията, скитниците и другите номади. Да бъдеш унищожен, беше по-лошо, отколкото да те убият – това означаваше да те сведат до състояние на човек, който никога не е съществувал!

Защото вярвах, че отрицателите са способни да въздействат на действителността.

И консултът попита за трети път Нел: „Отрицател ли сте?“ Нел отговори с въпрос:

– Мислите ли, че съм?

Отман стана предпазлив:

– Не знам дали съществуват отрицатели самотници. Отрицателите са стадни същества. Доколкото знам, винаги ги виждат на банди, като жонгльорите. Казват, че получават силата си от струпването...

Накрая се реши:

– Не, не мисля, че сте отрицател. Все още не. Но можете да станете. Ето защо се интересувам от вас. Ще ми се да ви наблюдавам... Освен това не вярвам, че отрицателите, нито Вок Уни, нито другите, са способни да променят действителността. Приемам ви без много страх. Но ако съм се излъгал в тези две неща – ние сме загубени!

– Какво ще правите?

– А вие?

Сега дойде ред на Нел да се колебае. Бившият техник почти пожела да се върне в колектора си. Как да се измъкне от тази абсурдна клопка? Да

напусне веднага съзвездието Орион и да избяга надалеч? Но лошата му репутация нямаше ли да го следва вече навсякъде?

Тук той притежаваше нещо като сигурност, а от спомена за живота в „Лунен червей“ му се повдигаше.

Но и нямаше смелостта да се впусне през свободните територии и да се противопостави на Кало Тимужи, Ястреба от Кайро и Вок Уни...

– Оставам – каза той.

Прибра си шала и отиде в агенцията за тютюн, където му издадоха разрешително за трийсет дни, за цялото съзвездие, при условие че получава виза на входа на всяка община.

Шефът на бюровете уточни, че сигурността му не е гарантирана извън селото.

– А в селото?

Човекът повдигна рамене и се усмихна.

– С малко повече късмет...

Въпреки това той реши да обиколи целия Орион, започвайки от „Фо“ – манастира, който беше най-близката община.

В Ласак човек бе свободен, по-свободен, отколкото изобщо някога е бил Нел. Но животът тук му се струваше жалък, посредствен. Почти не виждаше перспективи за бъдещето... Сигурността на жителите зависеше от съседните звездници.

С всъдеходките на рамо пое по пътя за манастира и закрачи спокойно покрай гората. Автоматичен въздушен кораб прелиташе над територията на Орион, разпространявайки през мегафон обичайните лозунги. „Геопрограмистите ви пожелават успех в новата съдба. Бъдете здрави и щастливи. Отрицателите са най-опасните врагове на цивилизацията...“

Неща от този род. Корабът се отдалечи и Нел продължи пътя си. От началото на XXIV век геопрограмирането ръководеше съдбините на планетата. С тази неясна дума се означаваша едновременно единната централизирана държава и определен метод на правителството, който превръщаше целия свят в програмирана и в най-малките подробности хиперсистема... Нел не можеше да повярва в ненадейното изчезване на геопрограмистите и на фантастичната им машинария.

Видя селяни от манастира да се трудят. И мъжете, и жените носеха строги кафяви униформи. Инструментите им бяха съвсем допотопни. Може би отглеждаха онези манастирски растения, чиято рядкост определяше високата им цена и обратното... По-нататък върху Нел се нахвърли едър дог, ала за щастие стопанинът, тромав монах, бързо повика животното. Други огромни кучета, отделени от пътя с висока желязна

ограда, лаеха бясно, докато ги приближаваше. Когато минаваше край тях, той зашепна: не, не, не... много тихо, без да поглежда животните. Просто за опит. Кучетата отстъпиха и млъкнаха... Нел предпочете да не се замисля върху това. Отдалечи се бързо.

Стигна до портите на манастира. Мъж и жена, и двамата много високи, с тъмни коси и тъмни дрехи, го посрещнаха, насочили срещу него арбалетите си.

– Вие ли сте отрицателят самотник? – попита жената.

– Няма отрицател самотник! – отговори Нел. Това можеше да се разбере по два начина – или няма отрицател самотник, защото *не* съм отрицател, или няма отрицател самотник... и приятелите ми не са далеч! – Идвам от селото – само каза той.

– Какво искате? – попита мъжът.

Двамата монаси го гледаха враждебно.

– Искам да видя монарха Стю Лижу – отговори Нел.

Предпочиташе хората от Орион да не са чак толкова сигурни в него. Принадлежността му към страшната секта можеше да го погуби или спаси. Въпрос на късмет. Искаше да се възползва от този късмет.

– Вашият монарх желае да се срещнем – добави той. – Той ме очаква. Хайде, кажете му, че се наричам Нел Ван и че съм бивш техник от колектора „Лунен червей“. Знам много неща за геопрограмирането.

Жената кимна с глава. Мъжът се отдалечи да предаде съобщението. Върна се много бързо. Отговорът бе положителен. Стю Лижу желаше да го приеме. Кога?

– Последвайте ме и ще видите!

– Внимавай! – намеси се жената. – Той трябва да върви отпред! Опасен е!

Нел тръгна към манастирския център, заплашван с арбалетите, които въпреки вида си, бяха твърде сложни оръжия.

Стю Лижу прие Нел в една стая на монархическата кула, осветена от множество прозорчета. Тронът на монарха приличаше на дъното на пещ, в която се топяха всички лъчи. Стю Лижу беше висок като всички обитатели на манастира – повече от метър и деветдесет. Беше облечен във великолепна сива униформа, с медали, верижки, християнски кръст и украсена кожена препаска. Присвити и светли очи блестяха изпод силно плешивото му чело.

– Добър ден, Монарх – каза Нел. Мъжът кимна безмълвно. Накрая се реши и проговори бавно, с дрезгав глас.

– Твърдите, че притежавате някакви сведения за геопрограμισите.

Вярно ли е това?

– Не за геопрограмистите. За геопрограмирането...

– Не виждам особена разлика... Едно нещо ме интересува най-вече – наистина ли геопрограмистите са програмирали предаването на властта?

Нел се замисли. Всъщност той не разполагаше с никаква изключителна или особена информация. Можеше само да предложи... или да продаде една хипотеза. Наистина хипотеза, подкрепена от множество наблюдения и разсъждения.

– Пояснете мисълта си – каза той.

Стю Лижу още дълго време не помръдна и не проговори.

– Искам да кажа следното: геопрограмистите ли *създадоха* номадски банди, жонглиори, дадоси, отрицатели, които обсаждат съзвездията и насочват тяхното развитие към затваряне и автаркия... или разпространението на номадите е просто историческа случайност?

Нел отговори със същия тежък глас, натъртвайки думите:

– Според мен и едното, и другото... и нито едното, нито другото.

– Не поемате кой знае каква отговорност.

– Защо да бързам? Там, където се настаня, ако условията на живот ми харесват, може би ще разкрия моите сведения.

– Жалко. Не можем да ви приемем в манастира „Дьо Фо“. За да живеете в тази общност, минималната височина за мъжете е 1,88 м...

– Кой е създал този странен закон?

– Какво ви засяга това?

– Мислите ли, че такава е волята на геопрограмистите?

– Какво ме засяга волята на геопрограмистите? Считам, че те са ни предали.

Нел се изправи.

– Съжалявам.

Стю Лижу го задържа с рязък жест.

– Почакайте. Интересувам се и от отрицателите. Ако силата, която им приписват, е истинска, те могат да унищожат каквото е останало от цивилизацията. Не вярвам такава да е била волята на геопрограмистите! Не знаем откъде идват. Не знаем какво искат... В „Дьо Фо“ имаме един много голям специалист в борбата с отрицателите, метр Бо Жен. Сигурно в някой от близките дни ще го срещнете. Но самият той не е способен да отговори на тези два основни въпроса... Малко ме интересува дали вие сте отрицател. Не мисля, че някой самотник може да бъде опасен. Но във ваш интерес е да ми отговорите искрено. Кои са

отрицателите? Програмирани ли са? Откъде идват? Какво искат?

– Като имам, предвид малкия си ръст – каза Нел, – не виждам какъв интерес бих имал да ви отговоря.

– Колко сте висок?

– Метър и седемдесет.

Стю Лижу въздъхна.

– Жалко. При метър и седемдесет и пет можехме ла си позволим нарушение на закона. Бих могъл лично да поговоря за вас с нашите приятели от завода. За тях ръстът на хората няма никакво значение...

– Ако съм отрицател, няма да ви отговоря. Ако не съм отрицател, няма да зная отговорите. Положението е без изход.

Монархът наведе глава. Когато отново я вдигна, челостите му бяха стиснати, веждите свъсени, а погледът му много студен.

– Нямаме какво повече да си кажем. Излезте оттук. Най-късно до половин час трябва да напуснете територията на манастира. Не забравяйте, че дойдохте при нас без виза!

– Довиждане, Монарх – каза Нел. – Мисля, че ще предложи услугите си в завода.

Отдалечаваше се от манастирския център, като бързо се плъзгаше на електрическите си въсдеходки. Движеше се покрай много висока стена, на чийто връх бяха посадени смокини. Зрелите плодове падаха в краката му. Наведе се да събере няколко и да напълни джобовете на туниката си... Общината Еджеди трябваше да се намира от другата страна на стената. Но изкачването изглеждаше трудно, дори с помощта на въсдеходките, нагласени за скок. Може би ще се наложи да се подслони в гората. Тогава смокините ще са му от полза.

Приглушен грохот го стресна. Изправи се. Към него се бе устремил огромен дог с наведена глава и сбръчкани бърни. Успя само да извади от колана си единственото оръжие, което притежаваше, *конг* с шокови вълни, достатъчен, за да приспи нападаел на по-малко от три метра. Стреля. Животното падна.

В същия момент четирима монаси, които се бяха скрили зад храсталците при извора, се хвърлиха към него. Сега вече имаха подходящ повод да го нападнат. Смокините, кучето – две страни на една и съща клопка.

Селяните го удариха с дръжките на инструментите си. Падна. Изтръгна му оръжието, шала, въсдеходките.

– Дявол! Дявол!

Нел се изправи, получи още няколко удара и побягна, накуцвайки. Продължаваше да бяга покрай стената. Гората беше наблизно, обаче забеляза въоръжени с арбалети хора, които го дебнеха в края ѝ успоредно на стената.

Изведнъж усети, че го преследват. Погледна през рамо. Монасите бяха пуснали кучетата си. Пет дога препускаха в една линия, като се разгръщаха, за да го обградят. Пред него се простираше територията на общината, но на какво разстояние? Нямахме никакъв шанс да избягаме от кучетата.

Продължи още няколко метра по инерция. Един от договете вече го застигаше. Свърна към гората. Пред зъбите на кучето предпочиташе смъртоносната стрела. После му се стори, че струпаните в засада под дърветата стрелци се целят в краката му.

Сега имаше само едно мъничко ножче, за да се защити от кучетата. Острието беше много добре наточено – може би щеше да успее да убие първия нападател. Но след това...

Дивият вик на отрицанието се завъртя лудо в главата му и пряко волята му избухна на устните. Не, не, не!

Най-близкото куче се хвърли отгоре му, но, изглежда, нарочно го пропусна при първата си атака. Нещо като игра.

Животното откъсна парче от туниката му. Нел падна на колене.

НЕ!

Закри с ръце лицето си, за да предпази очите си. Не, не, не... Въпреки всичко нито за момент не се почувствува загубен. Нещо щеше да се случи и да го спаси. В китката му се впиха кучешки зъби.

Не, не! Отрицанието се превърна в продължителен стон, без да загуби заряда надежда.

Втора челюст се склочи около шията му. Не...

Загуби съзнание. Поне така му се стори. Но почти без никакво прекъсване усети върху лицето му да се излива вода. И веднага последваха ритници в ребрата, не много силни, сякаш нападателят го удряше, за да го свести.

Дойде на себе си. Опита да се изправи. Заобикаляха го мъже и жени в жълтеникави униформи. Беше се проснал на някаква поляна, край гора, която изобщо не приличаше на манастирската... Как е бил пренесен до тук?

Застана на колене и над боровете забеляза високите сгради на манастирския център, на два-три километра...

Не зададе нито един от въпросите, надигащи се в съзнанието му.

Пазачите, които го обграждаха, бяха много по-ниски от монасите, но също тъй заплашителни на вид.

– Мисля, че е той! – каза една жена.

Погледна я. Тя отстъпи, устните ѝ трепереха. Набит мъж със странно триъгълно лице и щръкнали рижи коси приближи до Нел и опря в него къса сабя.

– Ти ли си отрицателят самотник?

Беглецът отговори инстинктивно: „Няма отрицатели самотници!“

– На нас не ни пука нито от самотни, нито от други отрицатели! – каза началникът на патрула.

Обаче лицата на охраната красноречиво опровергаваха това твърдение.

– Последвай ни. Райнди Зарал желае да те види!

Острие на сабя го бодна ниско в гърба. Електрически разряд премина по гръбначния му стълб и избухна в мозъка.

– Тя вашият общинник ли е? А ако аз нямам желание да я видя?

– Но аз съм *сигурен* – каза началникът на патрула, – че ти желаеш да я видиш!

Заобиколен от охраната, Нел тръгна по павиран път, който се виеше между селскостопански участъци. Фермите бяха миниатюрни; постройките приличаха на къщи за тъжни кукли; навсякъде кипеше шумна човешка и машинна дейност. Прибираха спешно реколтата, защото прогнозите за времето бяха лоши и флотилии тъмни облаци прехвърляха хоризонта.

Оставяйки по пътя кафяви, вонящи следи, малки електрически трактори теглеха веялки, пълни с тор, която щяха да разпръснат над обширните земи на общината.

Замъкът на общинника се намираше встрани от фермите, насред голяма равна поляна, пресечена от река и дълги редици дървета. Той представляваше висока сграда от дърво и метал, с балкон на всеки етаж по цялата фасада и заострен двувърх покрив. Широките френски прозорци с разноцветни рамки заемаха по-голямата част от стените. Слънцето се пръскаше на хиляди пречупени лъчи върху прозорците на покрива.

Патрулът, обградил пленника, се насочи към замъка. Мургава млада жена, яхнала червеникав кон, тръгна да посрещне групата. Пазачите сведоха глави за поздрав и изразиха по недвусмислен начин уважението си към общинника.

Райнди Зарал отговори с покровителствен жест... Поразителна картина на новото селско общество – йерархизирано, назадничаво. За

момент Нел съжали за геопрограмирането. Само за момент: *знаеше, че не може да съжالياва за геопрограмирането.*

Още ездачи пристигнаха в галоп и обградиха общинника. Пет високи руси момичета, които много си приличаха. Клонинги от последните опити на геопрограмистите – красиви, силни и глупави. При клонирането почти винаги се стигаше до напълно безмозъчни същества.

Момичетата носеха същата униформа като началника си – зелена куртка, черен брич, кафяви кожени ботуши. Но дългите руси коси се развяваха по раменете им. Само Райнди Зарал стягаше късите си кестеняви коси в тюрбан.

Тя огледа пленника.

– Ти ли си отрицателят самотник?

Нел издържа погледа ѝ, но не отговори. Началникът на патрула кимна с глава.

– Последвайте ме!

Райнди изправи коня си на задните крака, обърна го грубо и се насочи към замъка. Русите клонинги препуснаха след нея. Патрулът и пленникът го последваха на бегом. Пламът на Нел бе набързо разпален с няколко бодвания на електрическа сабя.

Клонингите го очакваха при входа на замъка. Нахвърлиха се отгоре му, като плющяха с камшиците. Повалиха го на земята, завързаха го, запушиха му устата, пребиха го с ритници почти до безсъзнание. От едно известно време подобно отношение не го изненадваше. Все пак хората от общината го плашеха по-малко, отколкото монасите. Повлякоха го навътре. Затвориха го в килия два на два, осветена само от едно прозрачно над вентилационната шахта на около двайсет метра височина... В килията имаше кушетка и чешма, от която течеше струйка вода. Пи жадно. Кушетката не му се стори чак толкова неудобна. Легна върху нещо като дюшек, от който излизаха валма мръсна вълна. Помисли си: най-сетне ще мога да си почина! Дълго, дълго... За момент се унесе. Светлината се стопяваше. Зачуди се дали хората от общината не са го забравили. По-вероятно беше да обсъждат участта, която му готвеха. Замисли се за теорията си. Нямахше място да съжالياва за геопрограмирането, защото то съществуваше. Само бе променило начина си да управлява планетата...

Невъзможно беше да заспи. Замисли се върху тъжното си положение. Осъзна, че е затворен в клетка от осем кубически метра, много далеч от светлината, която чезнеше. Изненада се, че вътрешно се обръща към геопрограмистите. Но те сигурно не можеха да го чуят, въпреки

невероятните технически средства, с които несъмнено все още разполагаха. И дори да го чуеха, какво щяха да направят?

– Дезертирах – каза си той, – както поискаха от мен, и сега ще трябва да се приспособявам към новия свят. Напускайки „Лунен червей“, допринесох малко за събарянето на старото общество. Налагаше се. А сега имам ли някакъв шанс да се измъкна?

Излегнат на кушетката, той поклати глава, шепнейки: „Не, не, не...“ Унесе се в трескава, неспокойна дрямка. Започна да бълнува.

И докато бълнуваше, извика на помощ отрицателите на Вок Уни. „Унищожителю, аз съм твоят самотен брат, ела да ме спасиш!“ Стана да пие, без да се е събудил съвсем. Сънува, че е отрицател. Истински отрицател.

Но по какъв вълшебен начин бе пренесен от манастира до общината? Притежаваше ли той приписваната на Вок Уни сила да променя действителността.? В просъница това му изглеждаше правдоподобно... Накрая заспа дълбоко.

Сутринта до вратата на килията си намери купичка супа. Посетиха го русите клонинги. Не разбра какво искат от него. Изглеждаха неми. Гледаха го продължително, поклащайки глави. Като че ли не чуваха неговите въпроси. Дали не бяха и глухи?

Достатъчно бе човек да ги погледне, за да си обясни желанието на геопрограмистите да пренасочат коренно човешката цивилизация. Но клонирането беше само един от стотиците примери за полууспех на науката и съвременните технологии. Полууспех, полупровал – и едното, и другото водеха света по опасен път. Те може би показваха, че е достигнато определено ниво, че е преминат даден етап, че е завършена цяла епоха.

Нахрани се. Млада жена в кафява униформа дойде да го прегледа. Попита я дали е лекар. Тя не отговори. Донесоха му нещо за четене – закона на геопрограмирането, който дори не си направи труда да отвори.

Пи. Спа. Сънува.

Цели два дни остана в тази килия.

После го отведоха при общинника Райнди Зарал, облечена както я бе видял първия път – със зелена куртка и черен панталон. Но над униформата си носеше парадно наметало в сребристосиво.

– Значи още сте тук? – каза тя, когато видя затворника. – Отрицателите ви вашето положение?

Нел стоеше невъзмутим.

– Така или иначе – продължи Райнди Зарал – вие ще се срещнете с метр Бо Жен, специалиста по отрицателите, когото хората от манастира се съгласиха да ни предоставят.

Общинникът беше свикал нещо като съд в просторната зала на приземния етаж в замъка. Бледа светлина, процеждаща се през решетките на прозорците, открояваше старателно изработените дървени фигурки. Като под увеличително стъкло Нел забеляза цял сюжет, посветен на въпроса. По челото му изби пот. Райнди Зарал се настани на един подиум, заобиколена от клонингите и общинския генерален щаб. Нел се сети, че е забравил да пие вода, преди да излезе от килията си. Сега беше много жаден. Устата му бе пресъхнала; гъста слюнка лепнеше по езика му. На устните му напираха думите: не, не, не...

Плешив монах, чиито два метра височина бяха обвити в гънките на сива роба, седна до общинника с тържествен вид и кимна с глава на присъстващите. Размърда ръце, за да се видят белите йероглифни рисунки по ръкавите му.

– Добре дошъл, метр Бо Жен – процеди Райнди Зарал, едва разтваряйки устни.

Тя сякаш избягваше да гледа монаха.

Метр Бо Жен вдигна лявата си ръка като за старовремска клетва и рече:

– Трябва да ви поговоря за отрицателите. Те са прокълнати съществва, притежаващи всички злокобни сили на дявола. Те претендират, че са способни да преобразят създаденото и да унищожат това, което господ е направил. Разбира се, не го могат. Но са много опасни. Вок Уни не е способен да унищожи това, което е. Но той умее да сее злото и нещастие то след себе си. Трябва да признаем, че там, откъдето е минал, всичко е различно...

– Всички знаем това! – обади се Райнди Зарал с нетърпелив глас. – Но кажете по какъв начин отрицателите успяват да преобърнат нещата така?

Метр Бо Жен сви рамене.

– Благодарение на силата си те могат...

– Каква сила?

– В известен смисъл те могат да изменят действителността, която бог...

– Кой им е дал тази сила?

– Дяволът, разбира се!

– Какво трябва да се направи, за да се предпазим?

– Тяхната сила е в речта. Единственият начин да направим отрицателя безобиден е да му отрежем езика!

По знак на Райнди клонингите избутаха Нел към Бо Жен, който, изглежда, много се уплаши.

– Би ли се заел лично ти с тази операция, метр? – попита общинникът.

Бо Жен се отдръпна ужасен.

– Разбира се, че не. Не аз! Тук нямате ли палач? Манастирът ще ви заеме, ако...

– Манастирът е станал много услужлив напоследък!

– Някой лекар може да свърши работата – настояваше метр Бо Жен.

– А ако по-скоро отрежем твоя език заедно с останалото!

Монахът се изправи и разпери ръце.

– Внимавайте, братя и сестри! Заради този човек губим хладнокръвието си. Той е отрицател. Нашите духове са объркани под въздействието на неговата сила!

– Ще видим! – каза Райнди Зарал. – Предлагам да подложим затворника на мъчения. Ако се покаже безчувствен, ще разберем, че е пратеник на дявола! А ако успее по някакъв начин да ни се изплъзне, ще разберем, че е отрицател!

– Отрицателите често са изгасяли огъня, с който са искали да ги изгорят – каза метр Бо Жен с назидателен тон.

– Охлаждали са желязото на палачите! – добави някой.

– Укротявали са кучета, насъскани срещу тях.

Райнди Зарал се изсмя, прикривайки под пелерината треперещите си ръце.

– Нямам навик да измъчвам затворниците си. Но тук сме изправени пред случай на върховна сила. Поставя се на карта съществуването на нашите общини! Мисля, че изпитанието е наложително!

Нел не можа да съдържи вика на ужас. „Не“-то избухна от дълбините на тялото му, задуши се в гърлото му и се превърна в стон на ранен звяр.

Райнди Зарал даде на клонингите заповед на опростен език, състоящ се от дрезгави и заповедни звукоподражателни. В залата избутаха плоска, ниска количка. Нел инстинктивно се опита да избяга. Клонингите го задържаха. За няколко секунди дрехите му бяха разкъсани. Хвърлиха го на количката. Плотът поддържаеше торса и бедрата му. Главата му висеше надолу; прасците се клатеха във въздуха.

Втора количка с инструментите за мъчение приближи до другата.

Нел затвори очи и престана да се съпротивлява. Сложиха му венозна инжекция на дясната ръка.

Райнди Зарал обясни:

– Това е хиперастезик, геопрограмиран под № АЛ 8034. Този продукт може в значителна степен да увеличава всички усещания... и всички болки. Той превръща и най-лека гъдел в непоносими мъки...

Нел имаше чувството, че се обръща към него.

– След няколко минути – добави тя – съвсем лек натиск върху око-то ще го накара да реве! Елате, метр Бо Жен, може би ще имаме нужда от вашата помощ...

Монахът се приближи малко към количката, но благоразумно остана на разстояние.

– Този опит е опасен – каза той.

– Ще видим – отговори общинникът.

– Ако не е отрицател, ще страда напразно.

– Ти каза, че е! – извика Райнди. – Ти говореше да му изтръгнем езика!

Метр Бо Жен се прекръсти.

– Ти си просто един измамник! – каза общинникът.

Нел лежеше със затворени очи. Можеше ли да промени трагичната действителност, като я отрече? Не вярваше.

Съмняваше се, но щеше да опита късмета си. „Не“-то на отчаяние напираше и укрепваше в стегнатите му гърди. Металният ръб под тила и коленете вече му причиняваше страшна болка. Погледите, плъзнали по тялото му, го изгаряха като лъчи. Гърч раздираше гърба му. Дишането му ставаше все по-учестено.

– Употребата на хиперастезик в случая е безсмислена – каза метр Бо Жен. – Той просто ще припадне.

„Не, не, не, не...“ – шепнеше Нел. И загуби съзнание.

„Имаш късмет, Нел Ван. – Твоите братя, отрицателите, присътигнаха в Орион и те изискват!“ Бе доловил това изречение, когато изпадаше в безсъзнание. Чу го отново, когато идваше на себе си. И още по-късно... Вок Уни... Твоите братя, отрицателите... Дойдоха за теб...

Нел имаше чувството, че се събужда в небесата. Утринното слънце бе изпълнило стаята му. Ято бели облаци се изнизваха над главата му...

Спомни си: намираще се на последния етаж на къща във формата на висока гъба, с много дълго стебло и конична шапка. Такива бяха най-хубавите домове в жилищните квартали на завода. Как съм попаднал в Жалберг? Невъзможно беше да си припомни този епизод. Но за онова,

което бе последвало, се сети... Защо беше сам? Бе прекарал част от нощта с Вари Голфър. Тази стая принадлежеше на инженера, абсолютната господарка на Жалберг. Младата жена си бе отишла, докато той е спял в сладкия безпорядък на смачканата коприна. Чаршафите бяха пропити с нейния топъл лимонов парфюм.

Цялата наредба красноречиво говореше за нея. Изправи се със скок. Беше гол... Гол за удоволствие, а не за мъчение! „Имаш късмет, Нел Ван. Твоите приятели, отрицателите, пристигнаха в Орион...“ Райнди Зарал бе произнесла това изречение в замъка на общината. Вари Голфър го бе повторила по-късно.

Направи няколко крачки в светлината, отдаден на радостта да живее, която изпълваше сърцето му. Беше щастлив. Четвъртата звезда от съзвездieto Орион щеше да бъде за него голямата почивка в живота му. Освен ако...

Освен ако отрицателите не са дошли, за да го уловят и *унищожат!*

Приближи се до овалния прозорец, който обикаляше цялата стая. Малко вляво, пред себе си, наред едно открито плато, виждаше гигантската кула на аерогенератора, с широк връх и основа, потънала в плосък цилиндър. Централата беше поне от двеста и петдесет мегавата, което правеше Орион богато на енергия съзвездие. Помисли си с усмивка: спях с момиче от двеста и петдесет мегавата – аз съм най-богатият в това отношение мъж на „Лунен червей“!

Но отрицателите го очакваха...

Слънчевите колектори образуваха разноцветна шахматна дъска по възвишението отдясно. Промислените предприятия бяха скрити под земята.

Нел се върна навътре и разгледа закачената на един параван карта. Манастирът, селото и заводът заемаха по една осма от неправилния четириъгълник, който представляваше Орион. И тъй общината се простираше на повече от половината територия. Може би на това неравновесие се дължаха постоянните сблъсъци между четирите общности на съзвездieto. Заводът разполагаше с енергия. Общината разполагаше с много земи. Това донякъде обясняваше наранената гордост и мистичната войнственост на монасите...

А също може би и провала на Орион...

Един от младите помощници на Вари неочаквано влезе в стаята. Не изглеждаше изненадан от присъствието на Нел, нито шокиран от голотата му. В блестящия си бял комбинезон приличаше на изживял времето си географист.

– Добър ден – каза той. – Мис Голфър ви уведомява, че ще ви посети след четвърт час. Желаете ли да закусите с нея?

– Естествено...

Нел потърка чело с opakото на дланта си. Потта бе рукнала от всичките му пори. Припомни си името на младия помощник, който го наблюдаваше с интерес: Марк Жевон.

– Жевон, припомнете ми какво се случи в Еджеди, тъ... вчера.

Помощникът се усмихна.

– Събранието на звездниците в замъка на общината се разтури. Ние се възползвахме от сблъсъците между охраната на манастира и общинниците, за да ви отвлечем...

Кимна с глава и излезе. „До скоро виждане!“ Докато навличаше дрехите си, Нел обиколи стаята. Кулата на аерогенерагора скриваше от погледа му замъка на Райнди Зарал, но в другия край на съзвездieto се забелязваше крепостта на манастира, кацнала на скалисто възвишение. Като модел на бъдеща цивилизация съзвездieto изглеждаше възхитително. Като сегашна действителност Орион много го разочароваше. Несъмнено обстоятелствата бяха против тази общност. Едно твърде слабо село, една твърде обширна община, един твърде амбициозен монарх, един твърде мощен завод... Твърде мощен и твърде красив – впрочем беше голям парадокс, че градината на Орион е именно Жалберг с изящните си жилищни сгради, израснали като диви гъби вред независима, щедра природа...

Заводът... произнесе за себе си на глас.

– Заводът?

Обърна се. Вари Голфър току-що бе изникнала наред стаята от ултрабезшумния асансьор. Беше сменила синия комбинезон, както се бе появила в Еджеди, с лека прозрачна ношница, която не скриваше почти нищо от слабото ѝ мускулесто тяло и подчертаваше контраста между фините глезени, китки и стави и пищните бедра и ръце. Тази млада, неспокойна, предизвикателна жена беше също и инженерът на Жалберг – несъмнено най-могъщата личност в цялото съзвездие...

Разгърси късите си руси къдрици. Светлината проблесна в зелените ѝ присмехулни очи изпод присвитите клепачи.

– Заводът е единственото демократично място в цялото съзвездие, защото селото не влиза в сметките – то е обикновен протекторат, разделен между манастира и общината. Трябва най-сетне да се решим да вземем властта в Орион!

Изгледа Нел преценяващо, като сбръчка края на чипото си носле.

– Добре ли спа, самотен отрицателю? Чака те тежък ден!

– *Тук ли са?*

– Да!

Закуската се появи от асансьора. Вари обясни на Нел, че мармаладът идва от овощните градини на завода, а маслото от личната ѝ мандра. Тя притежаваше стадо от трийсет крави... Но хлябът бе купен от селото. „Само това могат да правят!“ Нел помоли да разкаже по-подробно какво се бе случило в Еджеди, докато е бил в безсъзнание.

– Не знам точно с каква цел Райнди Зарал бе събрала звездниците да присъстват на твоя разпит. Може би е искала да докаже, че не се страхува от нищо и е достойна да управлява целия Орион. Ние стояхме нащрек и бяхме взели всички предпазни мерки. Монасите също си имаха тайни замисли. Дойдоха със сила и се опитаха да подчинят Райнди. Аз предпочетох да се заема с теб. Бяха те ударили с конг по главата. Беше замаян, което обясняваше припадъка и амнезията ти. Отнесохме те в безсъзнание до аерофургон... В крайна сметка обшинниците отблъснаха монасите. Сега манастирът и другите общности са, общо взето, във война. Но ние не сме склонни да поддържаеме Райнди Зарал, поне за момента... А отрицателите на Вок Уни са пред завода. Изглежда са дошли за теб!

Нел се насилваше да се храни спокойно. Но знаеше какво го очаква през този *тежък* ден. Испитания, може би още по-страшни и от досегашните... Дали съюзът с Вари Голфър бе безкористен?

– Мисля, че отрицателите са си поставили за цел да ликвидират стария свят – каза инженерът. – Кой им е поверил тази роля? Господ, съдбата или геопрограмистите?

– По-скоро геопрограмистите – отговори Нел. – Но не мисля, че те действително унищожават стария свят.

Помисли си дали не е настъпил най-подходящият момент да продаде теорията си. Спогледаха се с Вари Голфър. Младата жена му се усмихна прелъстително.

– Е, слушам те – каза, сякаш бе отгатнала колебанията му. Добави сериозно: – Помогнах ти от съчувствие, любопитство и симпатия. Нищо не знам за теб, но това е без значение. Сега можеш да постъпиш както желаш. Искане ми се да разбере, но не си длъжен да говориш...

Нел склочи ръце на масата пред себе си. Сведе глава и се опита да си представи риска, който щеше да поеме. Вари продължи:

– Не знам дали Вок е опасен. Според мен отрицателите притежават само силата, която ние им приписваме. Вярно, че ние им приписваме

много. Те не могат да изменят действителността. Никой не може. Но несъмнено могат да размътват съзнанието на хората, а това е почти същото...

Най-накрая Нел се реши:

– Мисля, че геопрограмистите само са се престорили, че си отиват. Събитията, които преживяваме, са ново дело на геопрограмистите. Това само привидно е краят на Централизираната държава. Геопрограмистите са създали системата на съзвездията. Те са се оттеглили в сянка, но продължават да управляват развитието на света...

Вари Голфър се замисли.

– Двете системи изглеждат коренно противоположни. Защо геопрограмистите изчакаха геопрограмирането да достигне своя апогей, за да сменят посоката?

Нел отговори с увереност, която далеч не изпитваше:

– Има закон, според който всеки исторически период, дори да е погрешен, трябва да се осъществи докрай, за да може друг да го замени, без да настъпи хаос.

– Твоята хипотеза ме интересува.

– Осигурявам доказателство след продажбата!

– Купувам – каза Вари Голфър.

– Така че отрицателите са тайните агенти на геопрограмирането. Тяхното съществуване ще бъде като щипка сол за бъдещото общество. Все още не разбирам съвсем добре ролята им, но съм сигурен, че играят някаква... От друга страна, науката на геопрограмирането в своя връх на развитие може да е постигнала силата да борави с действителността. Тогава геопрограмистите са усетили, че епохата свършва и трябва да се смени посоката. И са предали силата да въздействат на действителността на отрицателите!

– Не – каза Вари.

– Бях в манастира. Договорите щяха да ме излапат или монасите да ме пребият. Получи се някаква празнина и изведнъж са озовах в територията на общината, пленен от охраната на Райнди Зарал, но не под пряка заплаха за живота...

– И на теб ли геопрограмистите са ти дали сила?

– Тази сила съществува. Може би съм я доловил...

– Аз разпитах – всъщност твоята празнина е траела повече от двадесет и четири часа. Мисля, че монасите, тоест господарите монаси, са те спасили. Намесили са се с упойващ газ...

– Нищо не съм усетил.

– Съществуват много силни средства и без никакъв вторичен ефект – знаеш го така добре, както и аз. Например геопрограмираният газ СН 11001. Познат ми е, защото съм го използвала. Монасите те изтръгнаха от ноктите на кучетата и лапите на селяните, като приспаха всички. Известно време те криха. През нощта те пренесоха в Еджеди.

– Но защо?

– Ако хипотезата ти е вярна – а започвам да вярвам, че е, – защото геопрограмистите са натоварили монасите или поне някои от тях да разпространяват легендата за отрицанието!

– А отрицателите?

– А отрицателите са осъществяването на една стара утопична мечта: антивластта! Готова съм да ти платя. Срещу твоята хипотеза ти предлагам сигурност. Заводът ще те защитава от общината и манастира. А също, ако е необходимо, и от бандата на Вок Уни. Но искам да те попитам нещо – ти...

Вари се поколеба. Нел изчакваше. Ще посмее ли инженерът да го попита дали е отрицател? Знаеше, че тя си задава този въпрос. Ако го произнесе гласно, това означава, че Нел винаги ще е подозрителен в Орион и дори в Жалберг. Щеше да загуби всякаква надежда да заживее в общността. Въздъхна. Не, дори и Вари да не го попита гласно, съмнението изпълваше сърцето и главата ѝ, както изпълваше сърцата и главите на хората в Орион.

Остана изненадан, когато тя завърши мисълта си:

– Нел, ако се наложи, ние ще се бием срещу отрицателите. Готов ли си да ни помогнеш?

Нел разгледа входа на завода през увеличителния визьор. Десетина силуета се бяха скупчили пред транзитния път за Жалберг, на пустееща площадка, която Вари наричаше „картината“. Върна се и седна до младата жена. Тя го погледна и му се усмихна доверчиво... Въздъхна дълбоко. Кратка болка прониза гърдите му. Жалберг можеше да е рай за него. Но да се бие срещу отрицателите не означаваше ли да се противопостави на волята на геопрограмистите и да нападне самите основи на бъдещето?

Може би ролята на отрицателите бе да задържат развитието на властта на съзвездията. Деспотичните настроения на звездниците от Орион красноречиво говореха за рисковете, на които щеше да бъде подложено бъдещето на човечеството. Геопрограмистите са искали да предотвратят възраждането на феодализма и тиранията с помощта на едно духовно движение на тотален, безумен нихилизъм. След три века

геопрограмиране на планетата нямаше хора, способни да кажат не на властта. На която и да е власт...

Ето кое бе важно – да можеш да кажеш не. Това бе тайната на отрицателите. Те винаги казваха не, за да научат гражданите на съзвездията, погубените деца на геопрограмирането, че понякога човек трябва да умее да казва не...

Вари продължаваше да се усмихва, очаквайки отговора. Нел си помисли: най-важното нещо в живота е да кажеш не в определен момент. Но в кой момент? Вари и нейният завод му предлагаша сигурност, светлина, щастие. Ако се откажеше от всичко това, трябваше да замине, да се потопи в пълната с тайни, болки и страх нощ...

– Не – отговори той.

– Съжалявам, но не те гоня. Имаш право на избор.

– Благодаря.

Нел знаеше, че вече няма избор.

– Ти си от тях, нали?

Нел опита да се засмее.

– Защо не?

Погледна я, може би за последен път, с очи, пълни с желание и страдание. Тя беше красотата, надеждата, животът. И въпреки това той щеше да замине.

– Какво ще правиш?

– Ще замина.

– При тях ли?

– Не знам...

На юг от завода пред пътя се простираше обширно необработено пространство, наред което все още се издигаха пънове, отломки от стена, железен пречупен стълб...

Нел се прехвърли през купчина камъни, заобиколи яма, пълна със стари гуми, препъна се в останки от камион. По-нататък видя изсъхналия труп на кон, все още завързан за съборен стълб. Няколко червеникави гъски цамбуркаха в кална локва. Раздвижено от вятъра плашило танцуваше на едно мъртво дърво. Върху дюкянчето на сляпа цветопродавачка бе кацнал разпран балон, а отдолу висеше разбит кош...

Раздрънкай робот помагаше на младата продавачка.

Естествено, Вари наричаше „картината“, на площ повече от хектар, чийто автор бе тя, „Край на света“. Били са нужни огромни технически средства, за да се осъществи тази творба: на завода не липсваха нито

средства, нито енергия. Истинският край на света нямаше да настъпи скоро.

Но Нел си припомни: когато било създадено геопрограмирането, планетата била в жалко състояние. И най-оптимистично настроените специалисти не залагали много на бъдещето й...

Тръгна бавно към отрицателите, които стояха в края на „картината“. „Тя ще бъде чудесен декор за срещата ти с Вок Уни!“ – бе казала Вари, пожелавайки му щастие.

И му каза сбогом!

Знаеше, че тя го наблюдава заедно с помощниците си от някой ъгъл на завода. Леко приплъзна на рамото си ремъка на раницата, бръкна с една ръка в джоба на туниката и ускори крачка.

Вече чуваше виковете на отрицателите. Някакъв продължителен напев – ту горчива, ту нежна монотонна песен. Никакво насилие, никаква диващина нямаше в това отрицание. Но кратките умотелителни викове – не, не, не, не... – се издигаха в студения утринен въздух със странна сила. Припевът не преставаше. Не, не, не... Кожата на Нел настръхна, главата му забуча.

Жена, облечена в дрипи, закуцука към него. Полугол мъж, покрит с язви и рани, блъскаше с ръце по срутена стена и викаше: не, не, не!

Всички отрицатели изглеждаха безкрайно жалки и в ужасяващо здравословно състояние. И от тази банда хленчещи парцаливци трепереха съзвездията!

Жената се бе спряла. Гледаше подозрително Нел, като с мъка повдигаше подпухналите си гноясащи клепачи. До нея застана нисък мъж с бели коси, облечен в безформени дрипи. На беззъбата му уста с изпохапани устни бе застинала усмивка.

Нещастните хора! Нел се бе учудил, че толкова малко им прилича. И изведнъж се усети като тях. Промърмори: не, не, не... Приближи се към двойката с наведена глава. Мъжът го поздрави с несигурно движение и произнесе с дрезгав глас: „Аз съм Вок... Уни!“

– Аз съм Нел – каза Нел.

Подаде дясната си ръка. Другите докоснаха края на пръстите му и отстъпиха. След това се обърнаха и започнаха да се отдалечават от „картината“. Нел ги последва. *Току-що бе напуснал главния колектор „Лунен червей“!. Роботите клоуни на Моар Гунг го бяха преследвали. Беше изгубил шалчето и оръжията си...*

Погледна през рамо високите сгради на завода и кулата на аерогенератора. Стана му мъчно. *Никога нямаше да опознае Орион.*

Но съдбата му беше да замине с отрицателите, неговите братя, да страда от глад и жажда и да умре млад, с вика „не, не, не!“, за да няма нито богове, нито господари.

КРАЙ

© 1975 Мишел Жори
© 1990 Георги Ангелов, превод от френски

Michel Jeury
, 1975

Сканиране, разпознаване и редакция: Xesiona, 2008
Последна редакция: NomaD, 2008

Издание:

Мишел Жори. Жълтият прах на времето. Разкази
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1990

Преводач: Георги Ангелов
Рецензент: Ася Къдрева
Редактор: Светлана Иларионова
Библиотечно оформление: Богдан Мавродинов и Жеко Алексиев
Рисунка на корицата: Текла Алексиева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректори: Янка Енчева, Паунка Камбурова

Френска, I издание
Дадена за набор на 4.II.1990 г.
Подписана за печат на 30.VI.1990 г.
Излязла от печат: месец юли 1990 г.
Изд. № 2309. Формат 70×100/32
Печ. коли 19,50. Изд. коли 12,62. УИК 14,11
ЕКП 95366 5637-248-90
Държавна печатница „Георги Димитров“, София

Michel Jeury. La fête du changement, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9496>]